

en injurie-saka mot P. Harsem, for visse uttalelser og
PÅSTANDEN HAN HAR FRAMKOMMET MED I SINE BØKER :
"Utrolig men sant" og "Folkedommen over rettssvikernes".

1) I min bok "Utrolig men sant" har jeg påtalt at statsadv. Meland har sittet som aktor i landssviksaker - tiltross for at han som medeier og ansvarlig redaktør av bladet: "Selbyggen" hadde latt innta flere vektige NS propaganda artikler. Jeg mente en av disse artikler kunne ha ledet bygdens folk til å melde seg inn i Nasjonal Samling i 1942. Den lød slik :

"Hva venter De på"

"Vi vil vente å se er det mange mennesker som sier når det er spørsmål om å ta stilling til vår FØRERS krav om å gå aktivt inn for det nye Norge."

Isakens akter ligger der et brev fra Dorenfeldt til Meland, hvori Dorenfeldt spør Meland om det ikke kan forklares at en NS mann som var ansatt på Melands kontor, kan ha bragt disse artikler-jeg sikter til - over til "Selbyggen" faktor uten Melands vitende. Tilslutt skriver Dorenfeldt at mannen ic er død.

Meland måtte svare tilbake at vedk NS-mann var død allerede i 1941. Artiklene sto innrykket vaaren 1942.

Hadde det bare vært tale om en enkelt artikkel med propaganda for NS kunne kanskje Meland ha funnet en bedre unnskyldning enn den som Dorenfeldt holdt fram, men det var det ikke. Det var en rekke slike propaganda-artikler inntatt i "Selbyggen" våren 1942.

I sin kommentar til Landssvikloven skrev hr Erik Solem at oppfordring til medlemskap i NS hørte til de alvorligere forbrytelser, og det var derfor jeg spurgte i min bok: "Gjelder ikke landssviklov for statsadvokater,

- 2) I samme bok påtalte jeg at dommerne i 1945 ikke bekymret seg med å se på sakenes dokumenter, når de skulle avsi forlenget fengslings-kjennelse. Herom kan jeg føre hundrede beviser. I min bok har jeg kun referert hva en eldre kjendt høyesterettsadvokat i Oslo skrev til Oslo forhørere.
- 3) Jeg har også påtalt at landssvikpolitiet hadde gjort bruk av trusler, skremsler og skjerpet fengsel likeoverfor en NS fange, fordi han ikke ville unnerskrive en etterforskers rapport, som han mente var falsk. Jeg har kun referert hva advokat Aage Storm skrev til riksadvokaten og Påtalemyndigheten. I retten har han bekreftet det samme.
- 4) Jeg er siktet for å ha påtalt at fengselsprøst TRAAEN bar pistol, når han som sjelesørger besøkte fangene på sellene sommeren 1945. Jeg har ført en rekke vitner som har bekreftet min påstand, og jeg hadde kunnet føre flere vitner herom, hvis ikke forunnersøkelsene var blitt innstillet - vistnok etter ordre fra Dorenfeldt.

- 5) Jeg er også siktet for å ha skrevet at 3 store jernskap med dokumenter fra Nemda for Industri og Omsetning er forsvunnet etter frigjøringen. Det var dokumenter som hadde vært av uvurderlig betydning for dem som nå anklages for økonomisk landssvik. Undres på hvem Patalemyndigheten mener at jeg med denne påstand har injuriert ?

At disse dokumenter er forsvunnet er en kjennsgjerning, som også er påtalt av direktør Lorentz Vogt i pressen.

- 6) Jeg er videre siktet for å ha påtalt den brutale behandling av avdøde generalkonsul Hildisch ved arrestasjonen i mai 1945. En kjendt hjemmefrontmann - som jeg aldri har sett eller kjendt - meldte seg frivillig som vitne den 2.3.51. Han bekreftet at Hildisch var blitt puffet og sparket i enden da han kom ut fra sin bolig. Videre forklarte han i retten at en mann, som sto på lastebilen (som førte Hildisch til Møllergt 19) tok den gamle mann i håret da han ble skjøvet opp på lastebilplanet,

Andre har forklart at Hildisch måtte stå på lastebilen for at mobben skulle få skue den gamle mann.

Selv har han forklart at han på Møllergt 19 ble sparket med den følge at han fikk dobbeltsidig brokk.

Hildisch ble nektet midler til å anskaffe seg den kostbare medisin han trengte.

Vedk. hjemmefrontmann som så at Hildisch ble sparket og tatt i hårene var netop kommet ut fra et 19 mdrs. opphold på Grini. Han hadde lest avis-referatene med vitneprovne av sagt av de der hadde arrestert Hildisch. Han var blitt forarget over hva disse hadde uttalt og derfor meldte han seg frivillig som vitne.

- 7) Jeg er siktet for å ha skrevet at politifullmektig Borger With (nå byråsjef i Handelsdepartementet) sommeren 1945, bemektiget seg et salon-møblement tilhørende en fengslet NS-mann i Halden og senere ført dette til Oslo, hvor til han ble forflyttet. Videre at han hadde overlatt endel av møblementet til sin svigermor og nektet å betale leie og skade påført det stjaalne møblement.

Jeg har ført sannhetsbevis for denne påstand.

- 8) En av siktelsespunktene mot meg er at jeg har skrevet at de dommere som dømte meg ved Eidsivating Lagmannsrett har fremsatt usanne påstande i domspremissene.

Ved siste rettsmøte, den 3.3. 51, forsøkte jeg å få dette klarlagt, men lagdommer Breien kunde intet huske. Se det stenografiske referat av hans vitneprov.

Etter administrators henstilling har jeg derfor formet et brev av 12te ds. til Oslo Forhørsrett, hvor jeg har oppsatt 21 punkter, som må besvares av dommerne. Jeg ønsker vite hvilke beviser de har for at de har kunnet fastslå: "det ansees bevist" - det som jeg mener ikke er bevist.

Jeg ble så å si lamslått da jeg fikk høre domspremissene. En rekke avsagte vitneprov var totalt neglisjert. Jeg fant at det eneste rette jeg hadde å gjøre var å trekke forholdet fram i min bok : "Folkedommen over rettssvikerne",

- 9) Dette tiltale-punkt gjeller en avisartikkel vedr. L' Abbe Lund. Jeg har beviser for at jeg ikke har skrevet denne artikkel og at jeg ikke har hatt noen befatning med avis-artikkelen.

- 10) L'Abbe Lund kom i 1949 med en meddelelse til pressen at det var "mannen i gata" som hadde båret rettsoppgjøret. I den anledning skrev jeg at det kanskje hadde vært riktigere å si "rennesteinen" istedetfor gata. Jeg siktet da til fængsels-spioner - provokatører som Somdalen, Hans Westby Bjarne von Rodian m.fl.

- 11) I siktelsen har Påtalemyndigheten også pekt på at jeg har syndet ved å skrive (mot bedre vitende!!!) :

"Overgrepene mot fanger spenner over hele skalaen"

Den der har den mindste befatning med rettsoppgjøret burde vite at overgrepene er legio og i mange tilfeller uhyrlige. At Påtalemyndigheten har medtatt denne ytring i siktelsen er derfor latterlig. Siktelsen har gitt meg anledning til under forunnersøkelsene og trekke fram vitner, som kunne fortelle litt om overgrepene og det er vel dette som har ergret hr Dorenfeldt. Se vedlagte **stenografiske** referat av vitneavhøring den 2den ds av hr Grønstad) Derfor ble ved også videre forunnersøkelser stoppet ?

Det hadde senere vært min hensikt å trekke inn vitner som kunne kaste et lys over en rekke Bobestyrere og Erstatningsdirektoratets disposisjoner - men dette fikk jeg desverre ikke anledning til i denne omgang.

For mit eget vedkommende så har jeg takket være lands-svikpolitiets brutale overgrep i februar 1947 fått min helse ødelagt. Jeg lå tilsengs på Ilebu sykehus i en sterk influensa. Jeg ble mot legens protest revet ut av sykesengen og ført i en kald personbil til en av de mørkeste seller på Møllergt fengsel. Influensaen gikk over til en kronisk asthma som stadig er blitt værre.

Denne aksjon fra politiets side var - såvidt jeg kunne forstå - en hevnakt fordi jeg mundtlig til politiet kritisererte det forhold at politiet tillot en provokatør : Hans Westby - og bringe inn masser av brennevin og tobak . Dette gjorde han for å få fangene - som fikk brennevinet til å forløpe seg. Westby sa at brennevinet kom fra fru Martha Steinsvik, som ønsket nytt stoff fra Ilebu til sin nye bok. Dette "nye stoff" lagret Westby på brakke nr 17 som to av fangene brendte, da de skjønte de var kommet i en felle. De fikk vistnok 1½ aars straff herfor.

4
Stiftelsen nr. 3) Okkupasjonshistorie 2014 punkt i siktelsen mot meg er at jeg i

"Folkedommen over rettssvikene" har skrevet :

"Noe av det verste ved disse provokatørhistorier er

"kanskje at folk er blitt straffet, fordi de er blitt

"narret til å hjelpe landssvikavd.s provokatører".

Jeg har beviser for at flere medlemmer av familien, Skyrud på Kongsvinger ble arrestert, fordi de hadde ytet pengebidrag til provokatøren Hans Westby, som hadde narret politiet til å la Skyrud jr rømme fra K.vinger festning.

Herom skrev riksadv. Aulie i Stort. Meld.nr. 64 (side 92):

"Personlig må jeg - etter å ha studert nr 3' s (H. Westby)

"usedvanlige omfangsrige utredninger og beretninger helle

"til den oppfatning, at det er ham som har satt det hele

"i scene. Han har satt seg i forbindelse med den unge

"frontkjempers familie og har fått overtalt denne til

"å gjøre sitt til å få gjennomført rømningen. Han har

"skaffet seg pengeforsterkninger fra de pårørende, og han

"har i det hele tatt vært en drivende kraft i hele affæren.

"Jeg tror også han har narret Sambandsavdelingens folk opp

"i stry, og såvidt jeg kan forstå har denne eskapade

"ikke tjent til å skaffe politiets kontroll-virksomhet

"noen som helst opplysninger, / ringeste verdi for dets

"arbeid. Det er nok et BOMSKUDD."

Men, riksadv. fortier at politiet arresterte flere medlemmer av familien Skyrud like etter Skyrud jr's "rømning", som politiets folk hadde arrangert. Det ble heller ikke nevnt at Skyruds jr's eldre bror, arkitekt Skyrud (som var løslatt på prøve) fikk Myndighetenes meddelelse at han skulle sone sin straff fullt ut, fordi han hadde hjulpet sin bror med "rømningen".

Kan så noen forstå hvorfor dette punkt er medtatt i siktelsen mot meg ? Har ikke hr Dorenfeldt lest Stor.Meld. nr 64.

I januar 1950 ble jeg tilkaldt til Dorenfeldts kontor. Han henstillet til meg da å komme med en unnskyldning for hva jeg hadde skrevet om statsadv. Meland. Jeg sa blankt: NEI, fordi jeg mente - og det mener jeg fremdeles - at det er en uhyrlighet at en slik mann har hatt noe med rettsoppgjøret å gjøre.

Nå får det vise seg hvor meget alvor der ligger i hr. Dorenfeldts uttalelse til Arbeiderbladet den 21.10. 1950 :

"Vår oppgave er av tosidig art. Hvis det kommer fram

"noe straffbart skal det slås ned med hård hånd -

"uansett stilling".

"Det må være en moralsk forpliktelse å komme til oss

"med slike saker, det har ingen ting med angiveri å

"gjøre. Det er anmeldelse av straffbare forhold" .

Jeg har en uhyggelig følelse av at det for tidligere NS-medlemmer er farlig å melde straffbare forhold til Påtalemyndighetene.

Oslo, 20. mars 1951

